

Sven Mattsson

Skalde-försök

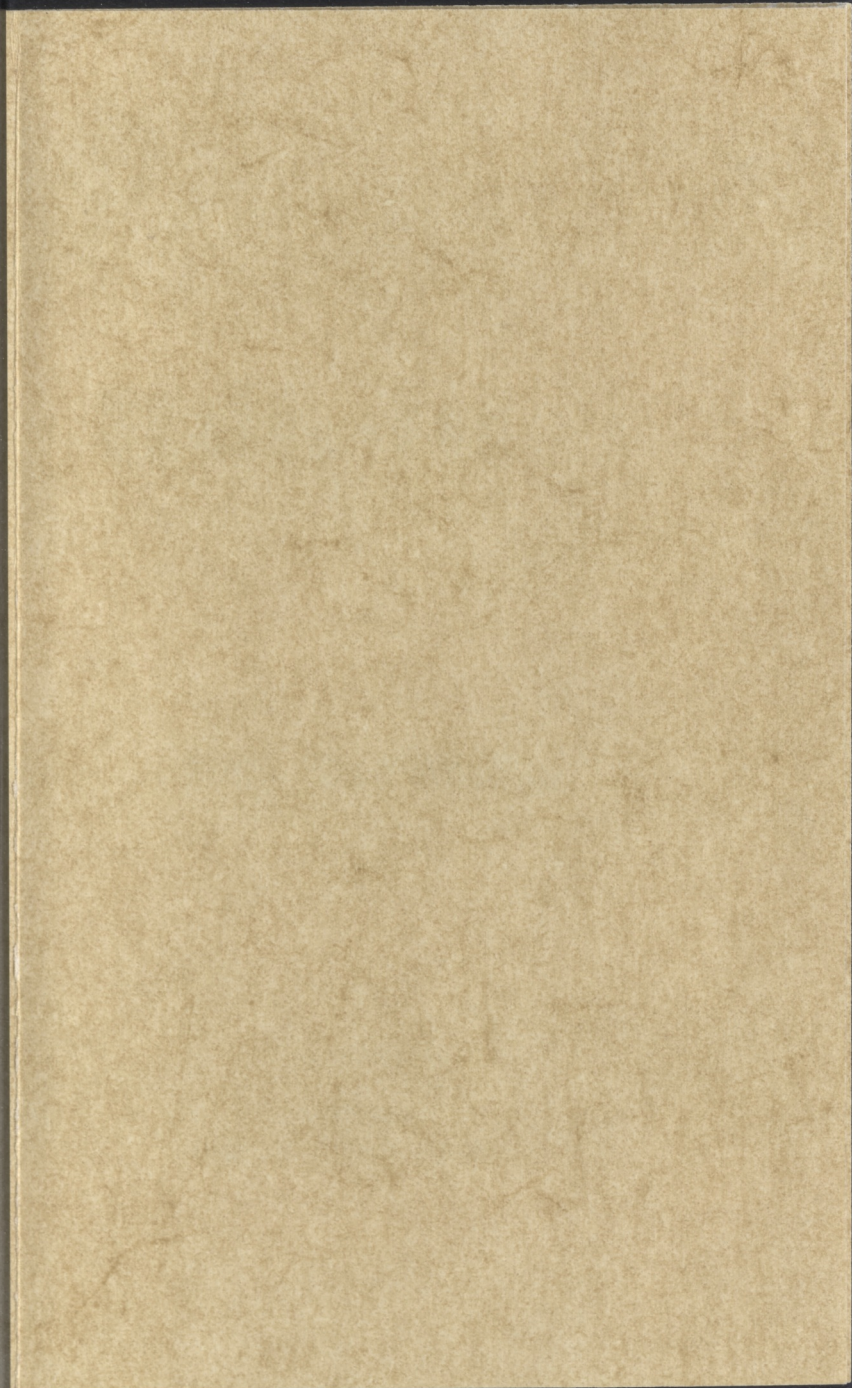
J. F. Petzold. Ystad. 1857.

Information om upphovsrätt för detta verk, samt upplysningar om ur vilket bibliotek eller ur vilken samling det avfotograferade exemplaret är hämtat, finns hos Litteraturbanken:

<https://lb.se/författare/MattssonS/titlar/Skaldeförsök/faksimil?om-boken>

Hämtad från Litteraturbanken.se:

<https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb10149487-faksimil>

UPPSALA
UNIVERSITETS
BIBLIOTEK

Svenska avd.

*Lo.
Lo. litt.
Dikter
Kap.*

Skalde-Försök

af

SVEN MATTSSON.

TRÅD,

tryckt hos J. F. Petzold 4857.

Vördnaden för en bildad allmänhet och en blick på mig sjelf göra mig vacklande i min föresats att åt densamma helga dessa blad, de första frukterna af min litterära sjelfbildning; men en makt, som jag ej kan förklara, kommer mig för en stund att glömma allt och, så tillsägande, insöfva min aktning i ett lätt slummer, i hvars drömmar jag ser hoppet ur öfverseendets milda famn räcka den blyga oförmågan en uppmuntrande hand. Om det är mig tillätet fels af känslans öfverdrift, vågar jag smickra mig med det glada hopp, att detta äfven vederfares mig, då jag vördnadsfullt härmed har äran öfverlemna en anspråkslös blombukett, hvilken, fastän icke egande någon rik färgblandning, likväl, såsom samlad på fältet, torde för ett ögonblick ådraga sig de förbüländes uppmärksamhet.

Ingelstorp i April 1857.

Författaren.

Söndagen.

Dagens gyllne stjerna träder
Som en konung i sin sal,
Återlifvar allt och gläder
Haf och floder berg och dal;
Och dess milda stråle hoppar
Vänligt ifrån gren till gren
Och förgyller skogens toppar
Med sitt röda morgonsken,
Foglen höjer sig och qvittrar,
Svänger fram uti en dans
Öfver vågen, som nu glittrar
Klädd i skummig perlekrans;
Trädets krona sig nu gungar
Uti vestanvindens sus;
Foglen med båd' ägg och ungar
Gungar med sitt hela hus —
Menskan ler och hjertat hoppas
Att få höra tröstens ord,
Att få se hur glädjen knoppas
På vår sorguppfyllda jord;

Här och der en skara tågar
I ett moln af vågars dam,
Och i blicken glädje lågar,
Då den går till kyrkan fram.
Kyrkotaket synes glöda,
Prydt utaf en messingstupp,
Såsom Muspels söner röda,
Då de gå mot himlen upp;
Nu från kyrkotornet ljuder
Klockan med sin höga röst,
Och till Herrans tjänst den bjuder
Hjertat i hvart mänskligt bröst.
Ibland hela hopen höres
Att man tydligt skymta kan,
Att en vagn mot kyrkan köres
Är det presten? — Det är han.
Genast går han in i kyrkan,
Klädd uti sin hela skrud,
För att sända upp sin dyrkan
Till en stor och mäktig Gud.
Hastigt både gamla unga
Resa sig i kyrkan opp
Och begynna till att sjunga
Om vår korta lefnadslopp,
Som Elias manteln kastar
Sinnet kastar jordens drägt,

Sjålen på sin vinge hastar
Upp till Gud vid sångens flågt.
Sedan, som en ålskvård fader,
Uppå predikstolen går
Presten, allvarsam och glader,
Hjessan klådd med silfverhår;
Han predikar sen om trona
Hur den blir i menskan tånd,
Och att för oss menskor skona
Gud sin 'son i verlden sånd.
Sedan allt har tagit ånda
Presten ifrån kyrkan går,
Alla till sitt hem anlånda
Natten snart på berget står,
Aftonvinden höres lulla
För vårt öra utur skyn,
Aftonrodnaden syns rulla
Röda hjul kring himlens bryn.

Menniskan.

Låt själen få sin fyllning
 Af känslans ljufva kraft,
 Strö sällhetens förgyllning
 Omkring dig med sin prakt,
 Tag blommor, som du brutit,
 Med dig till glömskans strand,
 Säg der hvad du har njutit
 I vansklighetens land.
 Om du bland sorger dansar
 I deras mörka natt,
 Knyt likväl hoppets kransar
 Och fäst dem i din hatt;
 Se omkring dig i verlden,
 Till andras hjälp var snar,
 Och akta dig för flärden,
 Som mycket riktigt har
 En gång vid dödens timma,
 Du skall med hopp och namn
 Liksom en sjunken dimma
 Gå ner i jordens famn.

Mitt hem.

Uti en landtlig hydda
 Jag njuter hjertats fröjd,
 Och lag och rätt mig skydda,
 Och dermed är jag nöjd;
 Min glädje och min heder
 Och munterhet och ro,
 Ren tro och enkla seder
 Mig följa i mitt bo.

Då jag i morgonstunden
 Bli från sömnen löst,
 En naktgeral i lunden,
 Då höjer upp sin röst,
 Af sången hjertat röres
 Då vaknar mod och hopp,
 Och då min tanke föres
 Till Gud i himlen opp.

När qvällen sakta sänker
 Sitt flor kring haf och flod,
 Med tacksamhet jag tänker
 På Gud, som är så god,

Och somnar in så glader
 Med en förnöjder själ,
 Och vet, jag har en fader,
 Som vakar för mitt väl.

Till en handlig
 Jag ringer äfversta
 Och jag och till mig
 Och hemmet är jag
 Min fröja och min
 Och minnet och to
 Men to och enkla
 Allt till i mitt
 Då jag i
 Din från
 En rikhet i
 Du bjer upp
 Allt som
 Du vet
 Och de
 Till Gud i
 När
 Till
 Med
 På

Tåren.

Uti mitt öga står en tår
Men du vet ej hvarför?
Min blick mot himlen ofta går
Och der en röst jag hör,
Som säger: Yngling! gråt du ej
Se hoppfullt upp till mig,
Jag aldrig dig förkastar, nej!
Jag evigt älskar dig.
Tag summan och skrif upp en rad,
Skrif upp hvad jag dig sagt,
Skrif på odödlighetens blad
Ett ord med snillets kraft,
Försegla skriften med en tår,
Som brinner på din kind,
Och sen med orden Fama går
Kring verlden som en vind.

Smart vinkar till dig och jag för
 Från saldbegrodnas hög
 Till andra bunnar, som bar
 Betränen i ditt bröst.

Ynglingen.

Jag hör ännu från minnets dal
Hvar afton der en sång,
Der sjunger glädjens näktergal
För mig ännu en gång.
Väl seglar jag på tidens vrak
Och öfver tidens graf,
Jag stöder mig i stormens brak
Vid hoppets starka staf.
Från framtidsgrafven vältrar jag
En sten, och der jag ser
En Engel, som med milda drag
Mig tar i hand och ler.
Jag kämpa skall för menskors väl,
Med dem i striden gå
Och om de hota mig, likväl
Jag älskar dem ändå.
Snart vinkar tiden, och jag far
Från middagssolens ljus
Till andra boningar, som har
Bekymren i sitt hus.

Vinteren.

Det blåser från Norden

Och vinteren går

Med hast öfver jorden,

Och silfver han sår

Kring lunder och dalar,

Kring byggder och tjäll

I azurens salar,

Den molnfria qväll,

Der stjernorna dansa

Med hast i sitt lopp,

Och flammande kransa

De fjellarnas topp.

Och månen han stiger

Från himmelens bryn,

Han lyssnar och tiger

Och står bakom skyn,

Dock stundom i natten

Emellan en sky,

Med rosor i hatten

Och bleknader hy,

Han leende skickar

Med bleknade sken
Sin helsning och nickar
Och gömmer sig sen.
Från norden upptågar
Och himmelen, full
Af nordskenet, lågar
Med purpur och gull
Och fram rasar kölden,
Till klippan han går
Och diamantsskölden
På henne han slår
Hur skarpt det än fryser,
Dock stjernornas bloss
På himmelen lyser
Och gvåleder oss;
Men natten den lider
Och stjernan går ned
I blodiga strider
På hvimlande hed,
Och morgonen andås
I purpurstänkt sky,
Och stämmorna blandas
Från byar till by,
Från bjellror som klinga
På hästarnes mahn,
Och hästarna springa

På drifvornas ban
Och slädorna vandra
Med uppfyllder last,
Och framom hvarandra
De ila i hast.
Af rimfrosten hänger
Nu skogarnes topp
Som palmer och svänger
I vindarnes lopp.
Fast Norden ej blommar
Som Söden gör,
Och kort är den sommar
Som Norden tillhör,
Dock älskade bröder!
Är Norden oss kär,
Fast solen ej glöder
Så hett såsom der.
Förfädren ha kämpat
För detta vårt land,
Och fiender dämpat
Med kraftfuller hand;
Behåll deras dygder,
Du som är dess son,
Låt fädernas byggder
Ej se dig med hån,
Väx kraftig som eken

Bland stormar och snö,

Gack modigt i leken

Och segra och dö.

Stjernorna.

Stjernan, som på fästet seglar
 Fram i rymdens stora sal,
 Sig i stilla floden speglar,
 Der hon ser att tusental
 Följa henne uti spåren,
 Klädda uti samma skrud,
 Och fördunklas ej af åren
 Dansa blott omkring sin brud.
 Ifrån pol till pol de sträfva,
 Såsom Skaparen dem sagt,
 Och guldlockarna de sväfva
 Fladdrande i all sin prakt,
 Deras ögon himmelskt stråla,
 Blicka alltid lika klart,
 Och på himlens tältduk måla
 Bilder som försvinna snart
 Nordens söner blicken lyfta
 Till dem upp. De visa dem
 Vägen öfver bergets klyfta
 Ned till dalens stilla hem,
 Slutligen de sig nedsänka

Uti hafvets stilla våg,
 Och sitt guld och purpur dränka,
 Som du nyss på himlen såg.

Stjernorna

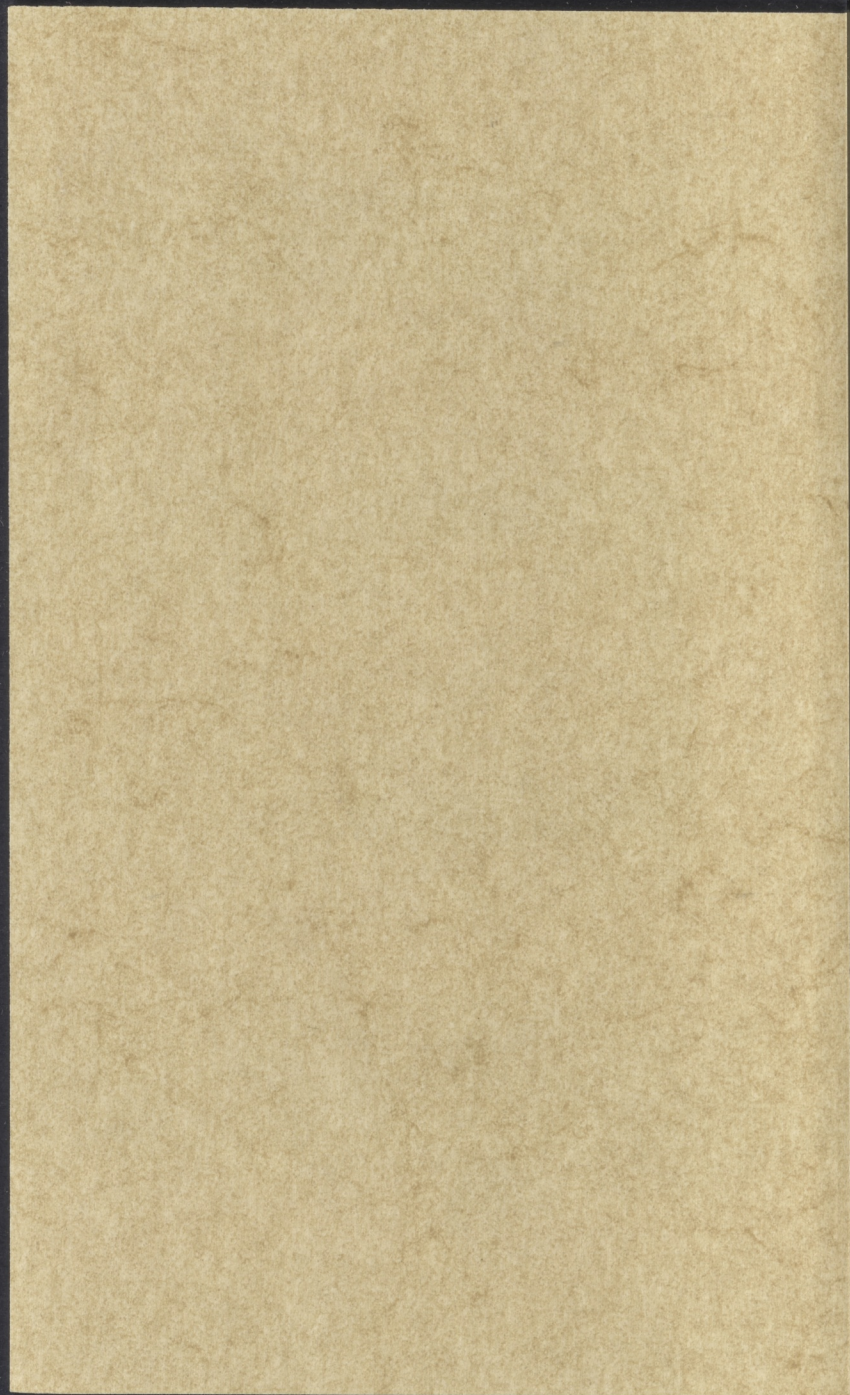
Stjernorna, som på himlen stå,
 Känna i tyndens stora val,
 Sig i alla högen speglar,
 Der den var all förestäl,
 Följa henne till äfven,
 Kläddas till sammas frud,
 Och förbrukas ej på åren,
 Deras höll omkring sin frud,
 Inan pol till pol de stå,
 Stora stjärnor dem sagt,
 Och guldlockarna de stå,
 Kläddas i all sin präkt,
 Deras ögon himmelsk stäl,
 Blicka alltid lika klart,
 Och på himlans stjärnor stå,
 Bildar som föresina snart,
 Hvarans söner blicka lika
 Till dem upp. De stå som
 Vågar öfver borgens klyfta
 Med till dala alla dem,
 Stjärnorna de på himlen stå

Uppsala universitetsbibliotek

16000003057437

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

Centimetres

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

